

KUSTÁR György

Eszkathon II

A magány léha percei unottan vonulnak
ízük, mint a megerjedt boré, mind mázsás
és hallgatag Nem vagy itt

De rám szakad a félsz Hogy itt leszel,
S hogy nem Távolod morzsolja az idő,
Jelened hegyeiből völgyek lesznek,
Szakadékaidból egyenes ösvények
Csak én kiáltok lélekért a pusztában,
árván született vágyakból
erőt merítve poklok ellen

Készítsétek az Útját A sohasem jövőnek
Az ittmaradottak rám omló reményeikkel
feléd buknak véresen A hang elhalkul,
majd terebélyesedik, mint kidöntésre
váró feszület A Jordán vizét nem
tartja fel égi vonulás, a hegy áll,
Temploma csillog a fényben
mint bogár az üvegek alatti részben.

Eljössz? Kívánlak Várjalak?
A kérdés kiszikkadt, akár a
Tövisbokor szigorú ízületei
Öntöm a vizet, mint ki fuldoklóknak
Segít hamarabb szomjan halni
Csak az arcod látom, az elhagyottét,
Aki maga is várja, még
mindig várja a kegyelem
utolsó csatakiáltását

Születés

[Szabinak]

Hallottuk a szót. talán értettük is.

de most

összeroskad a hamu a tálcában
a cigaretta pengéként szorul az ujjaid közé
a szavak füstként kavargó álcában
egymásba gabalyodva vergődnek
mint bálnák, akik Jónások elől menekülnek

Ott vagyunk, kezdetek gyász-miséjét üljük

együtt, mint akik kínból származnak
önmagunk ellen önmagunkat szüljük
Istenre rá- és tőle elborulva mint érő,
levágásra váró gabonarét
ami nem érti a sarló szerelmét

Hallottuk a szót.
előttünk sistergő dohánycsík.
De már csak pár nap
az aratásig